

litære en Syldning, som i Virkeligheden ikke har nogen Mening, saasnart de komme udenfor det egentlige militære Liv, ikke har nogen Mening, naar de staa overfor de Paagjældende som Borgere, som rent civile Personer. At det vil føre til Banfælgeligheder, til Uæilighed, til utaalkelig Chikane for de paagjældende Menige, som man derved nøder til at kende Folk, som de mulig slet ikke have nogen Anledning eller have haft nogen Leilighed til at kende, og at man af den Grund kan paapøde dem et Ansvar, som ikke er forstyldt, men som beror paa en Misforstaaelse, tror jeg, er indlysende for Enhver. Men Principielt er jeg imod Bestemmelsen; thi den har ingen Begrundelse i selve det militære Livs Krav. Jeg kan forstaa, at der skal være et saadant Lydighedsforhold, et saadant Underordningsforhold, saalænge de Vedkommende møde som Militære — og Udtrykket derfor er Uniformen —, men hvorfor det skal fordræ ude i det rent borgerlige, det daglige Liv, hvor den Paagjældende ikke har Noget med Militæretaten at gjøre, kan jeg ikke begribe; det anser jeg for suldstændigt overlødigt og urigtigt. Derjom dette Ændringsforslags Vedtagelse skulde føre til, at de Herrer Officerer foretrak at gaa i Uniform bestandig, saa for mig gjerne. Det er Noget, jeg bryder mig meget lidt om. Det, som jeg bryder mig om, er paa den ene Side, at den Menige ikke bringes i uforstyldt Uæilighed ved en saadan Bestemmelse, og paa den anden Side, at man ikke udvider dette rent militær-disciplinære Forhold udover de naturlige Grændser. Det tredie Forslag, som det ærede Mindretal har stillet, angaar Omfanget af de arbitrære Straffe. Forslaget gaar, som den ærede Ordsfører (Nøhr) rigtigt fremstillede det for os, ud paa at indskrænke dem saaledes, at de ikke skulle omfatte Vand- og Brød-Straffen. Det undrede mig noget, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds gjorde Ophævelser over den Trykfeil, som er indløben i det ærede Mindretals Ændringsforslag. Vi pleie i Virkeligheden ikke her i Thinget at bruge saa lang Tid til at drøfte en aabenbar Trykfeil, en Redaktions-Injurie, som er indlysende for Alle og Enhver. Det er ikke Etik og Brug. Det er jo her klart for Enhver, at de ærede Forslagsstillere have ved deres Redaktion overset, at denne Redaktion krævede i det andet Stykke en Gjenoptagelse af den Begrænsning i de andre Fængselsstraffe, som er gaaet ud ved den Redaktion, de have opstillet; men det er jo af den Slags Feil, som vi ere vantede til at rette mellem 2den og 3die Behandling, og det ærede Flertal, der her møder repræsenteret af de ærede Medlemmer for Stege og Aalborg Amts 2den Valgkreds, tror jeg ikke har megen Grund til at gjøre Ophævelser over, at der skal foretages en Rettelser i det blot Formelle mellem 2den og 3die Behandling, naar de

Herrer selv lægge hele Hovedbehandlingen over til 3die Behandling. De have jo selv forbeholdt sig at gjøre det Arbejde, hvoraf der her foreligger et Brudstykke, særbdigt mellem 2den og 3die Behandling. At Mindretallets Forslag i høi Grad fortjener Tilslutning, vil sagtens ikke blive bestridt. Naar man ser det Myr af arbitrære Straffe, der i Lovforslagets § 200 er stillet til de militære Myndigheders Raadighed — der er Paradering, Dvælse, Arbejde eller anden Tjeneste udenfor Orden, Berøvelse af Fritid og Inddragelse uden Godtgjørelse af Vin eller Brændevin; endvidere: Trettesættelse enten i Carum eller i Overvarelse af andre Krigsmænd, simpel Arrest, ensom Arrest, mørk Arrest og mørk Arrest paa indskrænket Kost — saa tror jeg sandelig, at man kan undvære Vand- og Brød-Straffen. Ingen skal faae mig til at tro, at der er nogen Nødvendighed for at overlade denne Straf, som ret egentlig for den offentlige Mening og i den almindelige Bevidsthed staaer som en varærende Straf, til arbitrær Anvendelse i Militæretaten. Jeg skal meget anbefale, at man paa dette Punkt dog holder sig indenfor nogenlunde rimelige Grændser. Forsaa vidt nu det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds mente, at det, at der idømmes arbitrær Straf, er Noget, man slet ikke skulde være saa søm over; thi det var en meget god Maade at blive straffet paa, tror jeg dog, at det ærede Medlem ikke vil vinde Medhold. Det er jo i Virkeligheden ganske rigtigt, som det ansøres i Mindretallets Betænkning, at arbitrære Straffe paalægges uden forudgaaende Proces. Det ærede Medlem sluttede i saa Henseende, at der ikke skulde holdes Forhør, men man pleier ikke ved Proces at forstaa Forhør. (Stemmer: Proces og Dom!) Man har dog i Militæretaten en almindelig Undersøgelse, hvor den Paagjældende har fuld Anledning til for Retten at fremkomme med sit Forsvar. (N. P. Jensen: Det sker under Forhøret); men det talde vi ikke udenfor Militæretaten Forhør. Forhøret er sandelig ikke Proces. Processens Hovedmoment er den fulde Afgang til Forsvar for den Paagjældende. Det er det One, men det Andet er, at det i Virkeligheden maa erkendes, at Garantien her fortrinsvis ligger i de Befalingsmænds personlige Bedrøftighed, som skulle idømme Straffen. Nu siger ganske vist det ærede Medlem (H. Steffensen), at det ikke har saa stort at betyde med den, der idømmer Straffen, thi her er fuld Afgang for den Paagjældende, der skal dømmes paa den Maade, til at indskyde sig under den almindelige Rettergang. Ja, men den Afgang, den Paagjældende har til at unddrage sig arbitrær Straf og kræve ordinær Rettergang, vil han saagodtsom aldrig bruge, fordi han ikke tør bruge den. (N. P. Jensen: Den bruges ofte!) Den bruges ikke saaledes, at der derved bliver en virkelig Garanti, thi i 9 af 10 Tilfælde vil den